

povinné hraditi veškeré daně a přirážky, poplatky, taxy a jiné veřejné dávky, jež se vyměřují případně předepisují z majetku řím.-kat. obročí M.-ského, z výtěžku tohoto majetku, jakož i ostatních příjmů řím.-kat. faráře vyplývajících z úřední hodnosti a činnosti téhož. Podle toho jest velkostatku ukládána povinnost hraditi za beneficiáta i daň důchodovou, jemu předepsanou, která však, jak s počátku uvedeno, není podle kongruových předpisů výdajem započítatelným. Započtením všech daní a dávek v příjmech a vydáních, ale s vyloučením daně důchodové z výdajů, mohl by se objeviti v neprospěch beneficiáta rozdíl o částku daně důchodové. Jestliže tedy žal. úřad na jedné straně sice daně, přirážky a poplatkový ekvivalent jako výdajovou položku neuznal, na druhé straně však náhradu těchto daní etc. velkostatkem do příjmů nezařadil, ušetřil st-le újmy, jež by ho byla po případě správným postupem stihla, a nezkrátil tím subjektivní právo st-lovo. Je proto stížnost po této stránce bezdůvodnou (§ 2 zák. o ss.).

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad konečně, že domnívá-li se odvolatel, že jest fakticky poškozen plněním závazku sloužiti značný počet mší za restaurátora fary bez náhrady, jest jeho věcí, aby se po případě u příslušného úřadu domáhal redukce příliš vysokého počtu mší. Proti tomu namítá stížnost, že tohoto pokynu nemůže st-l uposlechnouti, poněvadž jest povinen splniti vůli fundatorovu.

Námítku tuto shledal nss nepřipustnou podle § 2 zák. o ss. Stížnost sama označuje tento výrok žal. úřadu za pokyn, tedy radu. Takový pokyn nebo rada nejsou však rozhodnutím nebo opatřením po rozumu § 2 zák. o ss, a nemohou proto býti předmětem stížnosti k nss, poněvadž se jimi ani deklaratorně neurčuje ani konstitutivně neupravuje právní posice st-lova a nezasahuje se jimi do jeho subj. práv. Ostatně i podle samotného nazírání stížnosti dostává beneficiát za sloužení oněch mší náhradu v tom, že velkostatek za něho hradí daně.

Č. 10.993.

Horní právo: I. * Pro zjišťování, zda kutěř ve smyslu § 16 hor. zák. v minulém roce ve svém kutacím obvodu s pracemi kutacími započal, resp. v nich pokračoval, není v zákoně předepsáno žádné zvláštní řízení, může proto báňský úřad k účelu tomu použití každého způsobitelného prostředku průvodního, tedy také na př. sdělení úřadu okresního, obecního nebo zprávy četnictva. — II. * I když jsou na všeobecném kutacím povolení závislá výhradná kutiska, smí báňský úřad, nejsou-li dány předpoklady § 16 hor. zák., požadované prodloužení tohoto povolení odepřít, aniž musí dříve provést řízení podle §§ 241 a 242 hor. zák.

(Nález ze dne 10. ledna 1934 č. 176.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 7585/28, 8405/30.

Věc: František F. v P. (adv. Dr. Jos. Sejk z Prahy) proti báňskému hejtmanství v Praze o prodloužení kutacího povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-li bylo výměrem revírního báňského úřadu v Praze z 21. března 1921 uděleno všeobecné kutací povolení pro celý obvod to-

hoto revírního úřadu, a na základě tohoto povolení ohlásil pak st-l postupem času celkem 9 výhradných kutisk v politických okresech Všeobecné kutací povolení bylo mu rok od roku prodlužováno, naposled do 21. března 1931.

Výměrem z 21. února 1931 vyzval revírní báňský úřad v Praze st-le, aby podle § 178 zák. hor. vyhověl své povinnosti předložiti pololetní zprávu o své kutací činnosti. Na tuto výzvu oznámil st-l, že vykonal určité kutací práce, že práce jsou v hodnotě 50.000 Kč a žádal o úřední šetření na místě samém. Výnosem z 18. března 1931 č. 1090 sdělil báňský revírní úřad st-li, že místní šetření konati nemůže a vyzval ho k bližšímu doplnění zprávy. Mezitím podáním ze 17. března 1931 žádal st-l o prodloužení všeobecného kutacího povolení na jeden rok, t. j. od 21. března 1931 do 21. března 1932. Rozhodnutím báňského revírního úřadu z 18. března 1931 nebylo této žádosti prozatím vyhověno a dodáno, že prodloužení kutacího povolení bylo by možno povoliti, až bude vyhověno podmínkám výnosu z 18. března 1931 č. 1090 a až se úřad o kutacích pracích přesvědčí. St-l zodpověděl na to dopisem z 26. března 1931 výzvu báň. revírního úřadu z 18. března 1931 č. 1090 a podáním z 31. března 1931 stěžoval si u báň. hejtmanství v Praze na to, že kutací povolení nebylo mu prodlouženo. Báňský revírní úřad provedl o tvrzeních st-lových v dopisu z 26. března 1931 šetření dotazem u určitých úřadů, načež výnosem z 2. května 1931, označeným jako dodatek k výnosu z 18. března 1931 č. 1237, žádosti o prodloužení kutacího povolení nevyhověl a oznámil st-li současně, že se zánikem kutacího povolení zanikají i jeho ohlášená výhradná kutiště. Proti tomuto výnosu podal st-l dne 18. května 1931 odvolání k báň. hejtmanství v Praze.

Nař. rozhodnutím pozměnilo ke stížnosti st-lově báň. hejtmanství výnos báň. revírního úřadu z 18. března 1931 č. 1273 z úřední povinnosti tak, že žádosti st-lově o prodloužení kutacího povolení nevyhovělo, ježto nejen v minulém pololetí a v uplynulém roce, nýbrž po celé trvání povolení kutacího z 21. března 1921 žádných skutečných prací kutacích nikdy neprokázal ani nekonal a při svých majetkových poměrech ani konati nemohl. V důvodech je uvedeno, že ani ze spisů správních ani ze stížnosti samé nelze zjistiti, že by nějaké kutací práce vyhovující § 13 zák. hor. byly konány. Proto také bylo rozhodnutí báň. revírního úřadu změněno potud, že bylo v něm vynecháno slovo »prozatím« a vypuštěn i slib, že při vyhovění stanoveným podmínkám bude povolení kutací prodlouženo.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Stížnost namítá především, že zamítnutí žádosti o prodloužení kutacího povolení na další jeden rok rovná se odnětí výhradného kutiště podle § 241 zák. hor.; k tomuto opatření je však po názoru stížnosti úřad oprávněn jen tehdy, jsou-li splněny náležitosti cit. paragrafem stanovené. Tyto náležitosti nejsou však podle stížnosti splněny, ježto pololetní výkazy o kutacích pracích podle § 178 hor. zák. st-l podával, třebaže snad výkazy nevyhovovaly vždy požadavkům úřadu. Tato námitka není důvodná.

Judikátní výrok nař. rozhodnutí spočívá výhradně v tom, že se nevyhovuje st-lově žádosti, aby mu jeho všeobecné kutací povolení bylo

o další rok prodlouženo. Nemá tedy výrok ten povahu nálezu trestního, nýbrž jde tu výhradně o opatření správní podle § 16 hor. zák. Ani okolnost, že zamítnutí žádosti st-lovy má v zápětí automatický zánik tohoto povolení po uplynutí roku, na něž bylo uděleno, resp. posléze prodlouženo, ani to, že s tímto zánikem jest podle § 251 hor. zák. automaticky spojeno také uhasnutí práva vyhradných kutisk na základě tohoto povolení, není s to na povaze rozhodnutí toho nic měniti, a nelze také z ustanovení §§ 241 a 242 hor. zák., upravujících zvláštní řízení, jež musí předcházeti, chce-li báňský úřad výhradná kutiska prohlásiti za zaniklá z trestu za to, že kutěř neplnil povinností uložených jemu v §§ 178 a násl. hor. zák., dovozovati, že by báň. úřad, jsou-li splněny zákonné podmínky § 16 hor. zák., nesměl kutěři odepřiti požadované jím prodloužení všeobecného kutacího povolení, třebas na povolení tom byla závislá existence kutisk výhradných, nebo že by tak směl učiniti teprve po řízení předepsaném v §§ 178 a násl., resp. v §§ 241 a 242 hor. zák. (srov. Budw. 7713/10-A). Nelze proto v tom, že žal. úřad před zamítnutím žádosti st-lovy neprovedl řízení v posléze zmíněných paragrafech normované, shledati žádnou nezákonnost ani vadnost řízení.

Zbývá tedy v rámci námitek ve stížnosti uplatňovaných jen zkoumati, byly-li v daném případě splněny zákonné podmínky pro odepření požadovaného prodloužení. Podle § 16 hor. zák. uděluje se všeobecné kutací povolení pouze na dobu jednoho roku, povolení to však může býti na žádost rok od roku prodlouženo, když se byl báňský úřad přesvědčil, že kutěř ve svém kutacím obvodu s pracemi kutacími započal. Podle ustálené judikatury nss-u propůjčuje započetí s pracemi kutacími kutěři nárok na prodloužení jeho všeobecného kutacího povolení podle § 16 hor. zák. pouze na dobu bezprostředně následující, a chce-li žádati o prodloužení na rok další, musí prokázati kutací práce v roce bezprostředně uplynulém (srov. Boh. A 7385/28, 8405/30). Je tedy zamítnutí žádosti o prodloužení všeobecného kutacího povolení vázáno na dva předpoklady, že buď žádost nebyla podána včas, t. j. před uplynutím lhůty, na niž kutací povolení bylo uděleno, resp. posledně prodlouženo (tento předpoklad v daném případě nepřichází v úvahu), anebo že kutěř neprokázal kutací práce v roce bezprostředně uplynulém.

Stížnost popírá, že by tento posléze uvedený předpoklad byl v daném případě splněn. Pokud také v rámci této námítky dovozuje, že úřad nekonal šetření předepsané v 179 hor. zák. o tom, zda kutací práce byly konány či nikoliv, jest nutno ji odkázati na to, co bylo výše řečeno, neboť zvláštní řízení cit. paragrafem hor. zák. upravené vztahuje se právě jen na odnětí práva výhradné kutby, oč však v nař. výroku vůbec nešlo.

Pro zjištění, byly-li konány kutací práce, které jsou předpokladem prodloužení kutacího povolení podle § 16 hor. zák., není předepsáno zákonem zvláštní řízení. Na to nutno usuzovati nejen z té okolnosti, že horní zákon takovéto zvláštní řízení nepředepsal, ač tam, kde provedení takového řízení pokládal za nutné, výslovně to v zákoně stanovil, jako na př. právě u odnětí práva výhradné kutby, nýbrž i z celé instituce kutacího povolení. Zákon tu na rozdíl od činnosti, již očekává od osob, které získaly některé kvalifikované hornické oprávnění, spokojuje se s činností minimální, jejíž existenci zjišťovati nebude nijak zvlášť ob-

tížné. Kutací práce, jež má na mysli § 16 hor. zák., musí býti ovšem práce hornické (srov. nál. Budw. 8456/1895), avšak dostačují právě práce zcela jednoduché. To se podává z té okolnosti, že tam, kde jde o práce význačnější, provádí jejich kvalifikaci zákon horní sám (na př. §§ 174 až 177), kdežto v § 16 mluví zcela všeobecně o kutacích pracích, aniž je blíže definuje.

Otázka ovšem, zda v konkrétním případě st-I skutečně provedl kutací práce, které úřadu oznámil, jest otázkou skutkovou, kterou nss může posuzovati jen s hlediska § 6 zák. o ss. Ježto, jak uvedeno, není předepsáno zvláštní řízení, stačí jakýkoliv jiný způsob, tedy použití jakýchkoliv průvodních prostředků, které jsou způsobilé, aby úřad na jejich základě mohl zjistiti okolnosti podle § 16 hor. zák. rozhodné. Proto může takovýmto průvodním prostředkem býti také dotaz u úřadů resp. orgánů, jež podle svého zařízení a své místní působnosti jsou s to o rozhodných skutečnostech těch se přesvědčiti, tedy také na př. u úřadu obecního, úřadu okres., resp. četnictva. Namítá-li proti tomu stížnost, že tyto úřady, resp. orgány nemají dostatečnou způsobilost pro odborné posouzení sporných okolností, nelze jí dáti za pravdu, neboť, jak shora uvedeno, jde tu o zjištění okolností zcela jednoduchých, t. j. o zjištění, zda byly provedeny aspoň zcela jednoduché práce kutací, k čemuž zvláštních odborných znalostí zapotřebí není. Jest proto námitka, že žal. úřad nebyl oprávněn založiti svoje zjištění o těchto skutečnostech na zprávách, které mu podaly obecní úřad a okresní úřad, resp. četnictvo, bezdůvodná.

V dalším namítá stížnost, že jest lhostejno, kdo kutací práce konal, neboť rozhoduje skutečnost, že práce ty byly provedeny. Touto námitkou nepostihuje však stížnost obsahu nař. rozhodnutí, neboť žalovaný úřad rozhodnutí své nezaložil na odůvodnění, že snad v kutacím obvodu st-lově byly provedeny nějaké kutací práce, které st-I sám neprovedl. Jest proto stížnost i v tomto bodě bezdůvodná.

Konečně uvádí stížnost řadu hornických prací, jež st-I na různých místech provedl v roce 1929. Nař. rozhodnutí zmínilo se ovšem také o tom, že st-I nekonal vůbec žádných prací od udělení kutacího povolení v roce 1921, avšak uvedlo také, že v uplynulém roce (t. j. tedy od 21. března 1930 do 21. března 1931) nebyly kutací práce konány. Tento důvod sám o sobě však opravňoval úřad k zamítnutí žádosti o prodloužení kutacího povolení, neboť, jak již shora dovedeno, má kutěť nárok na prodloužení svého kutacího povolení jen tenkrát, prokáže-li provádění kutacích prací během onoho roku, jenž předchází bezprostředně před rokem, pro nějž je další prodloužení požadováno. Na práce dříve konané nemůže se proto kutěť právem odvolávati, a jeví se v důsledku toho námitka stížnosti odvolávající se na kutací práce před 21. březnem 1930, bezdůvodnou.

Č. 10.994.

Učitelstvo: * Učitel veřejné školy národní, pověřený po čas potřeby prozatímní správou školy, nemá právního nároku na naturální byt nebo na příbytečné po rozumu § 15 odst. (2) zák. č. 104/1926 Sb.

(Nález ze dne 11. ledna 1934 č. 90.)